

„In vendar nam je hoditi k njim v šolo“, odgovori Stojan. „Pri njih so globoke ideje združene s tehniško dovršenostjo.“

„Nove struje vladajo sedaj na svetu, prijatelj. Kakšen pomen imajo za nas ti klasiki, ki jih imaš zbrane po galerijah? Kakor okamenine po naših muzejih. Produkt so drugačne dobe, kakor je naša; mi jih ne umevamo več. K večjemu za zgodovinarja so zanimivi kot častiti ostanki prejšnjih stoletij, ali za učenca začetnika, da si vadi okorno roko na njih potezah. Njihov duh nam pa ne ugaja.“

„Ker nam manjka onega poleta, kakoršen je navdajal njih duha“, povzame živo Stojan za besedo. — „Žal, da smo otroci materijalistične dobe. Skoraj popolnoma smo že izgubili čut za pravo lepoto.“

„Vnetega zagovornika so našli ti stari filistri. Ha, ha!“ zasmije se Lebkovski. „Ne bom se pričkal s teboj. Kakor komu ugaja! — Sicer bom pa jaz skrbel, da mi ne splesneš za stenami. Pa se pomeniva rajša kaj praktičnega! Ali si že iztaknil zase kak brlog?“

„Nimam še stanovanja. Hvaležen bom, ako mi pomoreš s svojim svetom.“

„Potem pa le takoj pojdiva, da najdeva slavnemu umetniku primeren ateljé. Moja sobica je skromna, kakor vidiš. Jaz se ne oziram dosti na zunanjščino. Saj me itak

redko vidijo te zidine med seboj, le ob takih dolgočasnih dneh, kakor je današnji.“

Z novim znancem ob strani je šel zopet Stojan po ulicah beneških. Življenje je bilo proti večeru še živahnejše kakor po dnevu. Lebkovski je tu in tam izustil kako rezko opazko o mestu in ljudeh.

„Tu nama je poprašati“, reče slednjič in obstoji pred hišo v bližini trga Svetega Marka. „Neki kipar se je minuli mesec preselil od tod v Rim. Morda stanovanje še ni oddano. Ako ti bo to všeč, lahko takoj najmeš.“

Soba je bila še prosta. Ko jo je mladi slikar ogledoval, prikupila se mu je. Oprava je bila snažna, na oknih so viseli beli zastori. Mimo njih pa je bil prost razgled na množico hiš, izmed katerih so se ponosno vzdigovali stolpi cerkvá, in na prosto morje.

„Pravi salon v primeri z mojim brlogom“, pošalil se je Jan; „tu bode dobro shranjen ljubljencek materin. — Pisati moraš takoj, v kakšni palači prebivaš, in da se imaš za to meni zahvaliti. Sedaj te zapustim, ker vem, da si v varnosti. — Zvečer se shaja večja družba umetnikov tukaj blizu v gostilni „Alle due colombe“. Ako nisi preveč utrujen, pridem pote, da te uvedem v naš krog.“

Akoravno bi bil Stojan skoraj rajši počival, je vendar obljubil, da pride. (Dalje.)

Želja bolnice v pomladi.

Jutro pomladno!
Sapica veje,
tam od dobráve,
ljubo se smeje
solnce z višave;
glávico dviga
mlada cvetica,
ko se ji vžiga
rosna solzica.

Gori pod nebom
glasno prepeva
mili škrjanec;
doli ob vodi
pa žvergoleva,
slavec — moj znanec.

A osamela
jaz tu ostajam
in se v spominih
tožnih napajam.

Cveti, oj cveti
pomlad na nebu,
cveti prijazno,
mi ob pogrebu . . .!

Z drobnim ti cvetjem
grob mi nastelji,
s sladkim ti petjem
vanj me popelji . . .!

Posavska.